Господи́на и҆ ѻ҆тца̀ на́шего Блаженнѣ́йшаго митрополі́та (и҆́мѧ рекъ), [господи́на на́шего (Высоко-) Преосвѧще́ннейшаго (а҆рхї-) є҆пі́скопа (и҆́мѧ рекъ) (є҆гѡ́же є҆́сть ѡ҆бласть)] и҆ всѧ́кое є҆пⷭ҇копство правосла́вныхъ, и҆ ве́съ свѧще́нническїй и҆ мона́шескїй чи́нъ, и҆ при́четъ церковный, да помѧне́тъ Гдⷭ҇ь Бг҃ъ во ца́рствїи свое́мъ, всегда̀, ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ.

Та́же свѧще́нникъ:

Бра́тїю ст҃а́гѡ хра́ма сегѡ̀, ва́съ и҆ всѣ́хъ правосла́вныхъ хрїстїа́нъ да помѧне́тъ Гдⷭ҇ь Бг҃ъ во ца́рствїи свое́мъ, всегда̀, ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ.

Вше́дъ же дїа́конъ внꙋ́трь свѧты́хъ двере́й, стои́тъ ѡ҆деснꙋ́ю: и҆ хотѧ́щꙋ свѧще́нникꙋ вни́ти, глаго́летъ къ немꙋ̀ дїа́конъ:

Да помѧне́тъ Гдⷭ҇ь Бг҃ъ свѧще́нство твоѐ во ца́рствии свое́мъ.

И҆ сщ҃е́нникъ къ немꙋ̀:

Да помѧне́тъ Гдⷭ҇ь Бг҃ъ свѧщеннодїа́конство твоѐ во ца́рствїи свое́мъ, вцегда̀, ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ.

И҆ сщ҃е́нникъ ᲂу҆́бѡ поставлѧ́етъ свѧты́й поти́ръ на свѧтꙋ́ю трапе́зꙋ. Свѧты́й же ді́скосъ взе́мъ со главы̀ дїа́кона, поставлѧ́етъ и҆ то́й на свѧтꙋ́ю трапе́зꙋ, глаго́лѧ:

Благоѻбра́зный і҆ѡ́сифъ, съ дре́ва сне́мъ пречи́стое тѣ́ло твоѐ, плащани́цею чи́стою ѡ҆бви́въ, и҆ вонѧ́ми во гро́бѣ но́вѣ покры́въ положѝ.

Во гро́бѣ пло́тски, во а҆́дѣ же съ дꙋше́ю ꙗ҆́кѡ Бг҃ъ, въ раи́ же съ разбо́йникомъ, и҆ на престо́лѣ бы́лъ є҆сѝ, Хрїстѐ, со Ѻ҆тце́мъ и҆ дꙋ́хомъ, всѧ̑ и҆сполнѧ́ѧй неѡпи́санный.

Ꙗ҆́кѡ живоно́сецъ, ꙗ҆́кѡ раѧ̀ краснѣ́йшїй, вои́стиннꙋ и҆ черто́га всѧ́кагѡ ца́рскагѡ показа́сѧ свѣтлѣ́йшїй, Хрїсте, гро́бъ тво́й, и҆сто́чникъ на́шегѡ воскресе́нїѧ.

Diákon: Pozor mějme!

Žalmista čte epištolu. *(Kněz se může posadit na své sedátko v oltáři.)*

Mezitím diákon vezme kadidelnici a kadidlo, přichází ke knězi a přijav od něho požehnání, okuřuje svatý prestol, celý oltář, svaté dveře, svaté ikony, kněze a lid.

Kněz (po ukončení čtení epištoly): **Pokoj tobě!**

Žalmista: I duchu tvému.

Po přečtení apoštola se zpívá „alleluja“ (s příslušnými verši).

Diákon: Velemoudrost! *(Toto zvolání jen říkají-li se verše na alleluja.)*

Věřící: Alleluja, alleluja, alleluja.

Kněz stojí před svatým prestolem a říká tiše modlitbu před čtením evangelia:

Rozsviť v srdcích našich, lidumilný Vládce, nehynoucí světlo božského poznání svého a otevři duchovní oči naše k chápání evangelijních hlásání tvých; vlož v nás též bázeň přikázání tvých blahoslavenství, abychom všechny tělesné žádosti přemáhajíce, duchovní život vedli, myslíce a činíce vše, v čem máš zalíbení. Neboť tys osvícení duší i těl našich, Kriste Bože, a tobě slávu vzdáváme, s bezpočátečným Otcem tvým a nejsvětějším i blahým a oživujícím Duchem tvým, nyní i vždycky, až na věky věkův. Amen.

Diákon, odloživ po okuřování kadidelnici na její místo, přijde ke knězi, skloní hlavu, drže orar třemi prsty pravice, ukazuje jím na svaté evangelium a praví:

Благословѝ, влады́ко, благовѣсти́телѧ свѧта́гѡ а҆по́стола и҆ є҆ваггелі́ста (и҆́мѧ рекъ).

Сщ҃е́нник, зна́менꙋѧ є҆го̀, глаго́летъ:

Бо́гъ, моли́твами свѧта́гѡ, сла́внагѡ, всехва́льнагѡ а҆по́стола и҆ є҆ваггелі́ста (и҆́мѧ рекъ) да да́стъ тебѣ̀ глаго́лъ благовѣствꙋ́ющемꙋ си́лою мно́гою, во и҆сполне́нїе є҆ва́ггелїа возлю́бленнагѡ Сы́на своегѡ̀, Го́спода на́шего І҆исꙋ́са Хрїста̀.

И҆ подае́тъ є҆мꙋ̀ ст҃о́е є҆ѵ҆лїе.

Дїа́конъ же ре́къ: А҆ми́нь.

И҆ поклони́всѧ свѧто́мꙋ є҆ва́ггелїю, во́зметъ є҆̀, и҆ и҆зше́дъ свѧты́ми две́рьми, предходѧ́щымъ є҆мꙋ̀ лампа́дамъ, прихо́дитъ и҆ стои́тъ на а҆мвѡ́нѣ, и҆лѝ на ᲂу҆чине́ннѣмъ мѣ́стѣ.

І҆ере́й же, стоѧ̀ пред̾ свѧто́ю трапе́зою и҆ зрѧ̀ къ за́падꙋ, возглаша́етъ:

Премꙋ́дрость, про́сти, ᲂу҆слы́шимъ свѧта́гѡ є҆ва́ггелїа.

Та́же свѧще́нникъ: Ми́ръ всѣ̀мъ.

Лю́дїе: И҆ дꙋ́хови твоемꙋ̀.

Дїа́конъ: Ѿ (и҆́мѧ рекъ) свѧта́гѡ є҆ваггелїа чте́нїе.

Ли́къ: Сла́ва тебѣ̀, Го́споди, сла́ва тебѣ̀.

Свѧще́нникъ: Во́нмемъ.

А҆́ще же сꙋ́ть два̀ дїа́кона, то̀ є҆ди́нъ да глаго́летъ:
Премꙋ́дрость, про́сти... Та́же, и҆: Во́нмемъ.

И҆спо́лнившꙋсѧ є҆ѵ҆лїю, глаго́летъ сщ҃е́нник: Ми́ръ тѝ, благовѣствꙋ́ющемꙋ.

Ли́къ: Сла́ва тебѣ̀, Го́споди, сла́ва тебѣ̀.

И҆ ѿше́дъ дїа́конъ да́же до ст҃ы́хъ две́рей, ѿдае́тъ ст҃о́е є҆ѵ҆лїе сщ҃е́нникꙋ, и҆ затворѧ́ютсѧ па́ки ст҃ы̑ѧ две́ри. Дїа́конъ, ста́въ на ᲂ҆бычнѣмъ мѣ́стѣ, начина́етъ си́це:

Рце́мъ всѝ ѿ всеѧ̀ дꙋшѝ, и҆ ѿ всегѡ̀ помышле́нїѧ на́шего рце́мъ.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.

Věřící lid zpívá Cherubínskou píseň: Cherubíny tajemně představujíce a oživující Trojici trojsvatou píseň pějíce, všechny nyní světské odložme péče!

Po okuřování a modlitbě kněz i diákon, stojíce pak před svatým prestolem, říkají třikrát „Cherubínskou píseň“ a pokaždé se jednou pokloní:

Kněz (se vztaženýma rukama): Cherubíny tajemně představujíce a oživující Trojici trojsvatou píseň pějíce, všechny nyní světské odložme péče!

Diákon: Abychom přijali Krále všech, andělskými řády neviditelně se slávou provázeného. Alleluja, alleluja, alleluja.

Na velký čtvrtek se místo Cherubínské písně zpívá:

Za účastníka večeře své tajemné, Synu Boží, přijmi mne dnes. Neboť nezjevím tajemství nepřátelům tvým, aniž políbení tobě dám jako Jidáš, ale jako onen lotr vyznávám tebe: „Rozpomeň se na mne, Pane, v království svém.“ ***Diákon:*** Alleluja, alelleluja, alleluja.

Na velkou sobotu se zpívá:

Umlkněte, smrtelníci, a stůjte se strachem a třesením, a na nic pozemského nepomýšlejte. Neboť Král kralujících a Pán panujících přichází, aby se obětoval a dal za pokrm věřícím. ***Diákon:*** Před ním jdou vojska andělská s veškerým knížetstvem a mocnostmi, mnohoocí cherubíni a šestikřídlí serafíni, tvář svou zakrývajíce a píseň pějíce: Alleluja, alleluja, alleluja.

Poté se znovu společně klanějí, přičemž kněz políbí svatý antimins a svatý prestol, diákon svatý prestol, uklánějí se lidu a odcházejí oba k žertveníku, kde kněz okuřuje předložené dary, říkaje tiše:

Bože, očistiž mne hříšného. *(Třikrát)*

Diákon nato říká knězi: Vezmi, vladyko!
Kněz, sňav z darů velkou pokrývku (aer), položí ji diákonu na levé rameno, řka:

Vztáhněte ruce své ke svatyni a dobrořečte Hospodinu.

Nato vzav svatý diskos, položí jej s veškerou pozorností a zbožností na hlavu diákona (nebo mu jej podá do rukou, aby držel diskos ve výši čela); diákon má zá-

Свѧще́нникъ: И҆̀же херꙋві́мы та́йнѡ ѡ҆бразꙋ́юще, и҆ животворѧ́щей Тро́йцѣ трисвѧтꙋ́ю пѣ́снь припѣва́юще, всѧ́кое ны́нѣ жите́йское ѿложи́мъ попече́нїе.

Дїа́конъ: Ꙗ҆́кѡ да царѧ̀ всѣ́хъ поды́мемъ, а҆гГльскими неви́димѡ дорѷноси́ма чи́нми. А҆ллилꙋ́їа, а҆ллилꙋ́їа, а҆ллилꙋ́їа.

А҆ сїѐ въ вели́кїй четверто́къ то́чїю пое́тсѧ:

Ве́чери твоеѧ̀ та́йныѧ дне́сь, Сн҃е Бж҃їй, прича́стника мѧ̀ прїимѝ: не бо̀ врагѡ́мъ твои́мъ та́йнꙋ пов҃ѣ́мъ, ни лобза́нїѧ тѝ да́мъ ꙗ҆́кѡ Ї҆ꙋ́да, но ꙗ҆́кѡ разбо́йникъ и҆сповѣ́даю тѧ̀: помѧни́ мѧ гдⷭ҇и во цр҃твїи твое́мъ. А҆ллилꙋ́їа, а҆ллилꙋ́їа, а҆ллилꙋ́їа.

Въ вели́кꙋю же сꙋббѡ́тꙋ пою́тъ сїѐ:

Да молчи́тъ всѧ́каѧ пло́ть человѣ́ча, и҆ да стои́тъ со стра́хомъ и҆ тре́петомъ и҆ ничто́же земно́е въ себѣ̀ да помышлѧ́етъ. Црⷭ҇ь бо црⷭ҇твꙋющихъ, и҆ Гдⷭ҇ь гдⷭ҇ьствꙋющихъ, прихо́дитъ закла́тисѧ, и҆ да́тисѧ въ снѣ́дь вѣ̑рнымъ. Предхо́дѧтъ же семꙋ̀ ли́цы а҆́гГльстїи, со всѧ́кимъ нача́ломъ и҆ вла́стїю, многоѻ҆чи́тїи херꙋві́ми, и҆ шестокрила́тїи серафі́ми, ли́ца закрыва́юще и҆ вопїю́ще пѣ́снь: а҆ллилꙋ́їа, а҆ллилꙋ́їа, а҆ллилꙋ́їа.

Та́же ѿхо́дѧтъ въ предложе́нїе, предходѧ́щꙋ дїа́конꙋ, и҆ кади́тъ ї҆ере́й ст҃а̑ѧ, въ себѣ̀ молѧ́сѧ:

Бо́же, ѡ҆чи́сти мѧ̀ грѣ́шнаго. (Трижды)

Дїа́конъ глаго́летъ ко свѧще́нникꙋ: Возмѝ, влады́ко.

И҆ свѧще́нникъ, взе́мъ возѕꙋ́хъ, возлага́етъ на лѣ́вое ра́мо є҆гѡ̀, глаго́лѧ:

Возми́те рꙋ́ки ва́шѧ во ст҃а̑ѧ, и҆ благослови́те Гдⷭ҇а.

Та́же свѧты́й ді́скосъ прїе́мъ, поставлѧ́етъ на главꙋ̀ дїа́кона, со всѧ́кимъ внима́нїемъ и҆ благоговѣ́нїемъ, и҆мѣ́етъ же вкꙋ́пѣ дїа́конъ и҆ кади́льницꙋ на є҆ди́нѣмъ ѿ пе́рстѡвъ десны́ѧ рꙋкѝ. Са́мъ же свѧты́й поти́ръ въ рꙋцѣ̀ прїе́млетъ, и҆ и҆схо́дѧтъ ѻ҆́ба сѣ́верною страно́ю, предходѧ́щымъ и҆̀мъ лампа́дамъ (и҆ ѡ҆бхо́дѧтъ хра́мъ, молѧ́щесѧ).

Дїа́конъ глаго́летъ:

Požehnej, vladyko, zvěstovatele svatého apoštola a evangelisty (jméno)!

Kněz, žehnaje ho, dí: Bůh na přímluvy svatého slavného, všechvalného apoštola a evangelisty (jméno) dejž tobě hlas zvěstovati mocí velikou, aby se naplnilo evangelium nejmilejšího Syna jeho, Pána našeho Ježíše Krista.

A podává mu svaté evangelium.

Diákon: Amen. A pokloniv se svatému evangeliu, vezme je a vychází svatými dveřmi; spolu s ním jde od severních dveří na místo čtení světlonoš. Diákon se postaví na ambon nebo na místě určeném (na ambonu před svatými dveřmi se čte evangelium čelem k lidu; čte-li se uprostřed chrámu, pak čelem k oltáři).

Kněz (2. diákon) stojí před svatým prestolem, hledí k západu (k lidu) a zvolá:

Velemoudrost! Povznesme se a poslyšme svaté evangelium!

Kněz žehná lid: **Pokoj všem.**

Věřící: I duchu tvému.

Diákon: **Od … svaté evangelní čtení.**

Věřící: Sláva tobě, Pane, sláva tobě.

Kněz (2. diákon): **Pozor mějme!** *(A předčítá se z evangelia.)*

Po ukončení evangelijního čtení dí kněz, žehnaje diákona:
Pokoj tobě, zvěstujícímu.

Věřící: Sláva tobě, Pane, sláva tobě.

Diákon přichází svatými dveřmi do oltáře a odevzdá svaté evangelium knězi, který je políbí a postaví na svatý prestol za antimins.

Následuje promluva kněze k věřícím (kázání též může být až ke konci svaté liturgie po zaambonové modlitbě). Káže se na ambonu.

Poté je možno zavřít svaté dveře. Diákon vyjde severními dveřmi (není-li kázání hned po evangeliu, podává evangeliář knězi ve svatých dveřích a sám zůstává před nimi na soleji), stane na obvyklém místě před svatými dveřmi, pokloniv se a přežehnav, dí, drže orar třemi prsty pravé ruky:

Ektenie vroucí

Rceme všichni z celé duše a z celé mysli své rceme!

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Го́споди вседержи́телю, Бо́же ѻ҆те́цъ на́шихъ, мо́лимъ ти сѧ, ᲂу҆слы́ши и҆ поми́лꙋй.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.

Поми́лꙋй на́съ, Бо́же, по вели́цѣй ми́лости твое́й, мо́лимъ ти сѧ, ᲂу҆слы́ши и҆ поми́лꙋй.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй. (Три́жды.)

Моли́тва прилѣ́жнагѡ моле́нїѧ:

Гдⷭ҇и Бо́же на́шъ, прилѣ́жное сїѐ моле́нїе прїими̑ ѿ твои́хъ ра̑бъ, и҆ поми́лꙋй на́съ по мно́жествꙋ ми́лости твоеѧ̀, и҆ щедрѡ́ты твоѧ̑ низпосли̑ на ны̀, и҆ на всѧ̑ лю́ди твоѧ̑, ча́ющыѧ ѿ тебѐ бога́тыѧ ми́лости.

Є҆щѐ мо́лимсѧ ѡ҆ господи́не на́шемъ Блаженнѣ́йшемъ митрополи́тѣ (и҆́мѧ рекъ) [ѡ҆ господи́не на́шемъ (Высоко-) Преѡсвѧщеннѣ́йшемъ (и҆лѝ: архїепи́скопѣ, и҆лѝ: є҆пи́скопѣ) (и҆́мѧ рекъ)], и҆ все́й во Хрⷭ҇тѣ̀ бра́тїи на́шей.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй. (Три́жды.)

Є҆щѐ мо́лимсѧ ѡ҆ бра́тїѧхъ на́шихъ, свѧще́нницѣхъ, свѧщенномона́сѣхъ, и҆ все́мъ во Хрїстѣ̀ бра́тствѣ на́шемъ.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй. (Три́жды.)

Є҆щѐ мо́лимсѧ ѡ҆ странѣ̀ на́шей, прави́телехъ и во́инствѣ є҆ѧ̀, да ти́хое и҆ безмо́лвное житїѐ поживе́мъ во всѧ́комъ благоче́стїи и҆ чистотѣ̀.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй. (Три́жды.)

Є҆щѐ мо́лимсѧ ѡ҆ блаже́нныхъ и҆ приснопа́мѧтныхъ, свѧте́йшихъ патрїа́рсѣхъ правосла́вныхъ, и҆ созда́телехъ свѧта́гѡ хра́ма сегѡ̀ [и҆лѝ: ст҃ыѧ ѡ҆би́тели сеѧ̀], и҆ ѡ҆ всѣ́хъ преждепочи́вшихъ ѻ҆тцѣ́хъ и҆ бра́тїѧхъ, здѣ̀ лежа́щихъ и҆ повсю́дꙋ, правосла́вныхъ.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй. (Три́жды.)

Řád liturgie věrných

Otevírají se svaté dveře. Poté je zpívána Cherubínská píseň, při níž diákon vezme kadidelnici a vloživ kadidlo, obdržev od kněze požehnání, okuřuje svatý prestol kolem i celý oltář, ikonostas, kněze a lid, říkaje tiše žalm 50. / 51. a kající tropary podle svého přání. Mezitím čte kněz tichou modlitbu.

Modlitba, kterou koná kněz potichu
za zpěvu Cherubínské písně:

Nikdo z těch, kdož jsou spoutáni tělesnými žádostmi a slastmi, není hoden přistupovati nebo přibližovati se k tobě či sloužiti tobě, Králi slávy. Vždyť tobě sloužiti jest veliké a strašné i samým mocnostem nebeským. Avšak ty z nevýslovné a nezměrné lidumilnosti své stal ses bez proměny a beze změny člověkem, stal ses naším veleknězem a jakožto Vládce všech, odevzdal jsi nám posvátnou službu této liturgické a nekrvavé oběti, neboť ty sám jediný, Pane, Bože náš, vládneš nade vším nebeským i pozemským; jenž jsi nesen na trůně cherubíny, jsi Pán serafínů a Král Israelský, jako jediný Svatý ve svatých spočíváš. Tebe, jediného dobrého a ochotně naslouchajícího, tedy prosím: Shlédni na mne, hříšného a neužitečného služebníka svého, a očisť duši mou i srdce mé od svědomí zlého a učiň mne způsobilým mocí Svatého Ducha svého, abych oděn jsa v blahodať kněžství, stál před tímto svatým stolem tvým a vykonal posvátný řád *Tajiny* tvého svatého a přečistého Těla i drahocenné Krve, neboť k tobě přicházím se skloněnou šíjí svou a modlím se k tobě: Neodvracej tváře své ode mne, aniž vylučuj mne z *počtu* služebníků svých, ale učiň mne hodným, aby přineseny tobě byly mnou, hříšným a nehodným služebníkem tvým, dary tyto, neboť ty sám jsi ten, který obětuje a obětován jest, přijímá *dary* a sám je rozdáván, Kriste, Bože náš, a tobě slávu vzdáváme, s bezpočátečným Otcem tvým a přesvatým i blahým a oživujícím Duchem tvým, nyní i vždycky, až na věky věkův. Amen.

Моли́тва, ю҆́же твори́тъ свѧще́нникъ въ себѣ̀, херꙋві́мской пѣ́сни пѣва́емѣй:

Никто́же досто́инъ ѿ свѧза́вшихсѧ пло́тскими по́хотьми и҆ сла́стьми приходи́ти, и҆лѝ приближа́тисѧ, и҆лѝ слꙋжи́ти тебѣ̀, Царю̀ сла́вы: є҆́же бо слꙋжи́ти тебѣ̀, вели́ко и҆ стра́шно и҆ сами̑мъ небє́снымъ си́ламъ. Но ѻ҆ба́че, неизрече́ннагѡ ра́ди и҆ безмѣ́рнагѡ твоегѡ̀ человѣколю́бїѧ, непрело́жнѡ и҆ неизмѣ́ннѡ бы́лъ є҆сѝ человѣ́къ, и҆ а҆рхїере́й на́мъ бы́лъ є҆сѝ, и҆ слꙋже́бныѧ сеѧ̀ и҆ безкро́вныѧ же́ртвы свѧщеннодѣ́йствїе пре́далъ є҆сѝ на́мъ, ꙗ҆́кѡ Влады́ка всѣ́хъ: ты́ бо є҆ди́нъ, Гдⷭи Бж҃е на́шъ, влады́чествꙋеши небе́сными и҆ земны́ми, и҆́же на престо́лѣ херꙋві́мстѣ носи́мый, и҆́же серафі́мѡвъ Гдⷭь и҆ Ца́рь Ї҆сраи́левъ, и҆́же є҆ди́нъ ст҃ъ и҆ во ст҃ы́хъ почива́ѧй. Тѧ̀ ᲂу҆̀бо молю̀ є҆ди́наго бла́гаго и҆ благопослꙋшли́ваго: при́зри на мѧ̀ грѣ́шнаго и҆ непотре́бнаго раба̀ твоегѡ̀, и҆ ѡ҆чи́сти мою̀ дꙋ́шꙋ и҆ се́рдце ѿ со́вѣсти лꙋка́выѧ, и҆ ᲂу҆доволи́ мѧ си́лою ст҃а́гѡ твоегѡ̀ Дх҃а, ѡ҆блече́нна блгода́тїю свѧще́нства, предста́ти ст҃ѣ́й твое́й се́й трапе́зѣ и҆ свѧщеннодѣ́йствовати ст҃о́е и҆ пречи́стое твоѐ тѣ́ло и҆ чⷭ҇тнꙋ́ю кро́вь: къ тебѣ̀ бо прихождꙋ̀, прикло́нь моѝ вы́ю, и҆ молю́ ти сѧ, да не ѿврати́ши лица̀ твоегѡ̀ ѿ менѐ, нижѐ ѿри́неши менѐ ѿ ѻ҆́трѡкъ твои́хъ: но спо́доби при- несє́ннымъ тебѣ̀ бы́ти, мно́ю грѣ́шнымъ и҆ недосто́йнымъ рабо́мъ твои́мъ, дарѡ́мъ си̑мъ: ты бо є҆сѝ принося́й и҆ при- носи́мый, и҆ прїе́млѧй и҆ раздава́емый, Хрⷭ҇тѐ Бж҃е на́шъ, и҆ тебѣ̀ сла́вꙋ возсыла́емъ, со безнача́льнымъ твои́мъ Ѻ҆тце́мъ, и҆ пресвѧты́мъ и҆ бла́гимъ и҆ животворѧ́щимъ твои́мъ Дх҃омъ, ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ. А҆ми́нь.

И҆спо́лньшымсѧ же моли́твѣ и҆ кажде́нїю, сщ҃е́нникъ и҆ дїа́конъ, ста́вше пред ст҃о́ю трапе́зою, глаго́лютъ херꙋві́мскꙋю пѣ́снь, три́жды: по ко́емждо же сконча́нїи, покланѧ́ютсѧ по є҆ди́ноцѣ.

Hospodine, Vševládce, Bože otců našich, prosíme tebe, vyslyš nás a smiluj se!

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Smiluj se nad námi, Bože, podle velikého milosrdenství svého, prosíme tebe, vyslyš nás a smiluj se!

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Mezitím čte kněz tiše modlitbu vroucí ektenie:

Hospodine, Bože náš, snažnou tuto prosbu přijmi od služebníků svých a smiluj se nad námi podle množství milosrdenství svého, sešli slitování svá na nás i na všechen lid tvůj, očekávající od tebe hojné milosti.

(Poté rozprostírá oba boční díly a spodní díl antiminsu.)

Ještě modlíme se za vladyku našeho metropolitu (jméno) [i za vladyku našeho (archi-) episkopa (jméno)] a všechny naše bratry v Kristu.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Ještě modlíme se za bratry naše, kněžstvo, mnišské duchovenstvo a všechno bratrstvo naše v Kristu.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Ještě modlíme se za vlast naši a její představitele ve správě státní i ve vojsku, abychom životy své tiše a pokojně strávili ve všeliké zbožnosti a čistotě.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Ještě modlíme se za blažené a věčné paměti hodné jejich svatosti pravoslavné patriarchy, za zakladatele svatého chrámu tohoto [svatého monastýru tohoto] i za všechny pravoslavné dříve zesnulé otce i bratry, zde a všude jinde odpočívající.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Ještě modlíme se za ty, kteří přinášejí dary a kteří dobrodiní činí ve svatém a veledůstojném chrámě tomto, za přisluhující, zpívající a přítomný lid, očekávající od tebe velikých a hojných milostí.

Є҆щѐ мо́лимсѧ ѡ҆ плодоносѧ́щихъ и҆ добродѣ́ющихъ во ст҃ѣ́мъ и҆ всечестнѣ́мъ хра́мѣ се́мъ, тру́ждающихсѧ, пою́щихъ и҆ предстоѧ́щихъ лю́дехъ, ѡ҆жида́ющихъ ѿ тебѐ ве́лїѧ и҆ бога́тыѧ ми́лости.

Ли́къ: Гд҇и, поми́луй. (Три́жды.)

Возглаше́нїе:

Ꙗ҆́кѡ ми́лостивъ и҆ человѣколю́бецъ Бо́гъ є҆сѝ, и҆ тебѣ̀ сла́ву возсыла́емъ, Ѻ҆тцꙋ̀, и҆ Сы́нꙋ, и҆ Свѧто́мꙋ Дꙋ́хꙋ, ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ.

Ли́къ: А҆ми́нь.

А҆́ще ли бꙋ́детъ ѡ҆ ᲂу҆со́пшихъ приноше́нїе, дїа́конъ и҆лѝ сщ҃е́нникъ глаго́летъ є҆ктенїю̀ сїю̀:

Поми́лꙋй на́съ, Бж҃е, по вели́цѣй ми́лости твое́й, мо́лимъ ти сѧ, ᲂу҆слы́ши и҆ поми́лꙋй.

Ли́къ: Гд҇и, поми́лꙋй. (Три́жды.)

Є҆щѐ мо́лимсѧ ѡ҆ ᲂу҆покое́нїи дꙋ́шъ ᲂу҆со́пшихъ рабѡ́въ бо́жїихъ (и҆́мѧ рекъ), и҆ ѡ҆ є҆́же прости́тисѧ и҆̀мъ всѧ́комꙋ прегрѣше́нїю, во́льномꙋ же и҆ нево́льномꙋ.

Ли́къ: Гд҇и, поми́лꙋй. (Три́жды.)

Ꙗ҆́кѡ да Гд҇ь Бо́гъ ᲂу҆чини́тъ дꙋ́шы и҆́хъ, и҆дѣ́же пра́веднїи ᲂу҆покоѧ́ютсѧ.

Ли́къ: Гд҇и, поми́лꙋй. (Три́жды.)

Ми́лости Бо́жїѧ, ца́рства небе́снагѡ, и҆ ѡ҆ставле́нїѧ грѣхѡ́въ и҆́хъ, ᲂу҆ Хрїста̀ безсме́ртнагѡ Царѧ̀ и҆ Бо́га на́шегѡ про́симъ.

Ли́къ: Пода́й, Гд҇и.

Дїа́конъ: Гд҇ꙋ помо́лимсѧ.

Ли́къ: Гд҇и, поми́лꙋй.

Diákon (kněz nikoliv): Abychom vysvobozeni byli od všelikého soužení, hněvu a nouze, k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

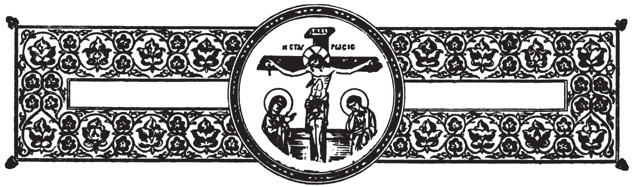

Modlitba za věrné – druhá, tichá:

Bože, jenž jsi v milosti a slitování *svém* navštívil nepatrnost naši a nás pokorné, hříšné a nehodné služebníky své jsi postavil před svatou slávu svou, abychom sloužili svatému obětnímu stolu tvému. Posilni nás mocí Ducha svého Svatého ke službě této a vlož do našich úst slova ke vzývání blahodati Svatého Ducha svého nad dary, jež mají být předloženy.

Zastaň se nás, spasiž nás, smiluj se nad námi a zachovej nás, Bože, blahodatí svou.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Diákon: Velemoudrost!

Diákon vchází severními dveřmi do oltáře.

Kněz: **Abychom pod vládou tvou povždy chráněni, tobě slávu vzdávali, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův.**

Věřící: Amen.

Ѡ҆ свѧтѣ́мъ хра́мѣ се́мъ и҆ съ вѣ́рою, благоговѣ́нїемъ и҆ стра́хомъ Бж҃їимъ входѧ́щихъ въ ѻ҆́нь, Гд҇ꙋ помо́лимсѧ.

Ли́къ: Гд҇и, поми́лꙋй.

Ѡ҆ и҆зба́витисѧ на́мъ ѿ всѧ́кїѧ ско́рби, гнѣ́ва и҆ нꙋ́жды Гд҇ꙋ помо́лимсѧ.

Ли́къ: Гд҇и, поми́лꙋй.

Мл҃тва вѣ́рныхъ втора́ѧ, ю҆́же сщ҃е́нникъ глаго́летъ та́йнѡ:

Бж҃е посѣти́вый въ мл҃ти и҆ щедро́тахъ смире́нїе на́ше, поста́вивый на́съ смире́нныхъ и҆ грѣ́шныхъ и҆ недосто́йныхъ ра́бъ твои́хъ пре́дъ ст҃о́ю сла́вою твое́ю, слꙋжи́ти ст҃о́мꙋ же́ртвенникꙋ твоемꙋ̀: ты̀ ᲂу҆крѣпѝ на́съ си́лою Ст҃а́гѡ твоегѡ̀ Дх҃а въ слꙋ́жбꙋ сїю̀, и҆ да́ждь на́мъ сло́во во ѿверзе́нїе ᲂу҆́стъ на́шихъ, во є҆́же призыва́ти бл҃года́ть Ст҃а́гѡ твоегѡ̀ Дх҃а на хотѧ́щыѧ предложи́тисѧ да́ры.

Застꙋпѝ, спасѝ, поми́лꙋй, и҆ сохранѝ на́съ, Бо́же, твое́ю благода́тїю.

Ли́къ: Гд҇и, поми́лꙋй.

Дїа́конъ: Премꙋ́дрость.

Вхо́дитъ дїа́конъ сѣ́верными две́рьми.

Возглаше́нїе:

Ꙗ҆́кѡ да по́дъ держа́вою твое́ю всегда̀ храни́ми, тебѣ̀ сла́вꙋ возсыла́емъ, Ѻ҆тцꙋ̀ и҆ Сы́нꙋ и҆ Свѧто́мꙋ Дꙋ́хꙋ, ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ.

Ли́къ: А҆ми́нь.

И҆ ѿверза́ютсѧ ст҃ы̑ѧ две́ри.

Та́же, херꙋві́мстѣй пѣ́сни пѣва́емѣй, дїа́конъ, прїе́мъ кади́льницꙋ, и҆ ѳѷмїа́мъ вложи́въ, прихо́дитъ ко сщ҃е́нникꙋ, и҆ прїе́мъ бл҃гослове́нїе ѿ негѡ̀, кади́тъ ст҃ꙋ́ю трапе́зꙋ ѻ҆́крестъ, и҆ ѻ҆лта́рь ве́сь, и҆ і҆кѡноста́съ, та́же сщ҃е́нника, ли́ки и҆ лю́ди, глаго́летъ же и҆ н҃-й ѱало́мъ, и҆ тропарѝ ᲂу҆мили́тєльныѧ, є҆ли́кѡ и҆зво́литъ.
Сщ҃е́нник же глаго́летъ та́йнѡ мл҃твꙋ.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Kněz: **Neboť milostivý a lidumilný Bůh jsi ty, a tobě chválu vzdáváme, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův.**

Věřící: Amen.

Koná-li se služba za zesnulé, pak diákon či kněz pronáší ektenii tuto:

Smiluj se nad námi, Bože, podle velikého milosrdenství svého, prosíme tebe, vyslyš nás a smiluj se.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Ještě modleme se za pokoj duší zesnulých služebníků Božích (jména), i aby jim prominut byl všeliký hřích úmyslný i neúmyslný.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Aby Hospodin Bůh umístil duše jejich tam, kde spravedliví odpočívají.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

O milost Boží, království nebeské a odpuštění hříchů jejich u Krista, nesmrtelného Krále a Boha našeho prosme.

Věřící: Dejž, ó Pane.

Diákon: K Hospodinu modleme se. *(A odstoupí před ikonu Spasitele.)*

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Kněz říká modlitbu za zesnulé:

Bože duchů i všelikého těla, jenž jsi smrt přemohl, ďábla zmařil a světu svému život daroval: Ty sám, Pane, upokoj duše zesnulých služebníků svých (jména) v místě světla, v místě hojnosti, v místě pokoje, kdež pominula bolest, zármutek a lkaní. Všeliký hřích, jehož se zesnulí dopustili ať slovem, ať skutkem aneb pomyšlením, odpusť jim, jako dobrotivý a lidumilný Bůh. Neboť není člověka, jenž by živ byl a nezhřešil, ty jediný jsi bez hříchu, spravedlnost tvá jest spravedlnost na věky a slovo tvé jest pravda.

Сщ҃е́нникъ:

Бж҃е дꙋхѡ́въ и҆ всѧ́кїѧ пло́ти, сме́рть попра́вый, и҆ дїа́вола ᲂу҆праздни́вый, и҆ живо́тъ мі́рꙋ твоемꙋ̀ дарова́вый: са́мъ, Гдⷭ҇и, поко́й дꙋ́шы ᲂу҆со́пшихъ ра̑бъ твои́хъ (и҆́мѧ рекъ), въ мѣ́стѣ свѣ́тлѣ, въ мѣ́стѣ зла́чнѣ, въ мѣ́стѣ поко́йнѣ, ѿню́дꙋже ѿбѣжѐ болѣ́знь, печа́ль и҆ воздыха́нїе. Всѧ́кое согрѣше́нїе, содѣ́ѧное и҆́ми сло́вомъ, и҆лѝ дѣ́ломъ, и҆лѝ помышле́нїемъ, ꙗ҆́кѡ благі́й человѣколю́бецъ Бо́гъ, простѝ. Ꙗ҆́кѡ нѣ́сть человѣ́къ, и҆́же жи́въ бꙋ́детъ, и҆ не согрѣши́тъ: ты́ бо є҆ди́нъ то́кмѡ безъ̀ грѣха̀, пра́вда твоѧ̀ пра́вда во вѣ́ки, и҆ сло́во твоѐ и҆́стина.

Возгла́съ:

Ꙗ҆́кѡ ты̀ є҆сѝ воскресе́нїе и҆ живо́тъ и҆ поко́й ᲂу҆со́пшихъ ра̑бъ твои́хъ (и҆́мѧ рекъ), Хрїстѐ Бо́же на́шъ, и҆ тебѣ̀ сла́вꙋ возсыла́емъ, со безнача́льнымъ твои́мъ Ѻ҆тце́мъ, и҆ пресвѧты́мъ и҆ благи́мъ и҆ животворѧ́щимъ твои́мъ Дꙋ́хомъ, ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ.

Ли́къ: А҆ми́нь.

Та́же дїа́конъ: Помоли́тесѧ, ѡ҆глаше́ннїи, Гдⷭ҇еви.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.

Вѣ́рнїи, ѡ҆ ѡ҆глаше́нныхъ помо́лимсѧ, да Гдⷭ҇ь поми́лꙋетъ и҆̀хъ.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.

Ѻ҆гласи́тъ и҆̀хъ сло́вомъ и҆́стины.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.

Ѿкры́етъ и҆̀мъ є҆ва́ггелїе пра́вды.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.

Соедини́тъ и҆̀хъ свѧтѣ́й свое́й собо́рнѣй и҆ а҆по́стольстѣй це́ркви.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.

Modlitba za věrné, první po rozprostření antiminsu, tichá:

Ty, Hospodine, jsi nám zjevil toto veliké tajemství spásy. Ty jsi učinil nás, ponížené a nehodné služebníky své, hodnými sloužit u svatého obětního stolu tvého. Uzpůsob nás mocí Svatého Ducha svého ke službě této, abychom neodsouzeně stanuvše před svatou slávou tvou, přinášeli tobě oběť chvály. Neboť všechno, *co je ke spáse,* ve všech činíš ty. Dejž, Hospodine, aby námi přinášená oběť za hříchy naše a nevědomost lidskou byla přijata a tobě příjemnou byla.

Zastaň se nás, spasiž nás, smiluj se nad námi a zachovej nás, Bože, blahodatí svou.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Diákon: Velemoudrost! *(A odstoupí před ikonu Spasitele.)*

Kněz: **Neboť tobě náleží všeliká sláva, čest a klanění, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův.**

Věřící: Amen.

Diákon (kněz): Opět a opět v pokoji k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Slouží-li kněz sám, bez diákona, pak následující prosby vynechává.

Diákon (kněz nikoliv): Za pokoj shůry a spásu duší našich k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Diákon (kněz nikoliv): Za mír celého světa, za blaho svatých církví Božích a za sjednocení všech k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Diákon (kněz nikoliv): Za svatý chrám tento a za vcházející v něj s vírou, zbožností a bázní Boží k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Моли́тва вѣ́рныхъ пе́рваѧ по простира́нїи а҆нтїми́нса, ю҆́же сщ҃е́нникъ глаго́летъ та́йнѡ:

Ты̀ Гдⷭ҇и показа́лъ є҆сѝ на́мъ вели́кое сїѐ спасе́нїѧ та́инство. Ты̀ сподо́билъ є҆сѝ на́съ смире́нныхъ и҆ недосто́йныхъ ра̑бъ твои́хъ, бы́ти слꙋжи́телемъ ст҃а́гѡ твоегѡ̀ же́ртвенника. Ты̀ ᲂу҆довлѝ на́съ си́лою Ст҃а́гѡ твоегѡ̀ Дх҃а въ слꙋ́жбꙋ сїю̀, да неѡсꙋжде́ннѡ ста́вше пред̾ ст҃о́ю сла́вою твое́ю, принесе́мъ тѝ же́ртвꙋ хвале́нїѧ: ты́ бо є҆сѝ дѣ́йствꙋѧй всѧ̑ во всѣ́хъ. Да́ждь Гдⷭ҇и и҆ ѡ҆ на́шихъ грѣсѣ́хъ, и҆ ѡ҆ людски́хъ невѣ́дѣнїихъ, прїѧ́тнѣй бы́ти же́ртвѣ на́шей и҆ бл҃гопрїѧ́тнѣй пред̾ тобо́ю.

Застꙋпѝ, спасѝ, поми́лꙋй и҆ сохранѝ на́съ, Бо́же, твое́ю благода́тїю.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.

Дїа́конъ: Премꙋ́дрость.

Возглаше́нїе:

Ꙗ҆́кѡ подоба́етъ тебѣ̀ всѧ́каѧ сла́ва, че́сть и҆ поклоне́нїе, О҆тцꙋ̀ и҆ Сы́нꙋ и҆ Свѧто́мꙋ Дꙋ́хꙋ, ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ.

Ли́къ: А҆ми́нь.

Дїа́конъ: Па́ки и҆ па́ки ми́ромъ Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.

Є҆гда̀ свѧще́нникъ є҆ди́нъ слꙋ́житъ, сїѧ̑ не глаго́летъ:

Ѡ҆ свы́шнѣмъ ми́рѣ, и҆ спасе́нїи дꙋ́шъ на́шихъ, Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.

Ѡ҆ ми́рѣ всегѡ̀ мі́ра, благостоѧ́нїи свѧты́хъ Бо́жїихъ церкве́й и҆ соедине́нїи всѣ́хъ, Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.

Nahlas: Neboť ty jsi vzkříšení i život a pokoj zesnulých služebníků svých (jména), Kriste Bože náš, a tobě chválu vzdáváme s bezpočátečným Otcem tvým a přesvatým i blahým a oživujícím tvým Duchem, nyní i vždycky, až na věky věkův.

Věřící: Amen.

Ektenie za katechumeny:

Diákon: Katechumeni, modlete se k Hospodinu!

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Věrní, modleme se za katechumeny, aby Hospodin smiloval se nad nimi.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Aby je naučil slovu pravdy. *(Lze spojit s dvěma následujícími prosbami.)*

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Aby zjevil jim evangelium spravedlnosti. *(Při tom kněz rozprostře vrchní díl antiminsu.)*

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Aby sjednotil je se svatou svou obecnou a apoštolskou církví.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Spasiž je, smiluj se nad nimi, zastaň se jich a ochraňuj je, Bože, blahodatí svou.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Katechumeni, skloňte hlavy své před Hospodinem! *(A diákon odstoupí před ikonu Spasitele.)*

Věřící: Před tebou, Hospodine.

Спасѝ, поми́лꙋй, застꙋпѝ и҆ сохранѝ и҆̀хъ, Бо́же, твое́ю благода́тїю.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.

Ѡ҆глаше́ннїи, главы̀ ва́шѧ Гдⷭ҇еви приклони́те.

Ли́къ: Тебѣ̀, Гдⷭ҇и.

Моли́тва ѡ҆ ѡ҆глаше́нныхъ пре́жде свѧта́гѡ возноше́нїѧ:

Гдⷭ҇и Бж҃е на́шъ, и҆́же на нб҃сѣ́хъ живы́й, и҆ призира́ѧй на всѧ̑ дѣла̀ твоѧ̀, при́зри на рабы̀ твоѧ̑ ѡ҆глаше́нныѧ, приклѡ́ншыѧ своѧ̑ вы̑ѧ пред̾ тобо́ю: и҆ да́ждь и҆̀мъ ле́гкїй ꙗ҆ре́мъ, сотворѝ и҆̀хъ ᲂу҆́ды чⷭ҇тны ст҃ы́ѧ твоеѧ̀ цр҃кве, и҆ сподо́би и҆̀хъ ба́ни пакибытїѧ̀, ѡ҆ставле́нїѧ грѣхѡ́въ, и҆ ѻ҆де́жди нетлѣ́нїѧ, въ позна́нїе тебѐ и҆́стиннагѡ Бг҃а на́шегѡ.

Возглаше́нїе:

Да и҆ ті́и съ на́ми сла́вѧтъ пречестно́е и҆ великолѣ́пое и҆́мѧ твоѐ, Ѻ҆тца̀ и҆ Сы́на и҆ Свѧта́гѡ Дꙋ́ха, ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ.

Ли́къ: А҆ми́нь.

И҆ простира́етъ а҆нтїми́нсъ свѧще́нникъ.

Дїа́конъ глаго́летъ: Є҆ли́цы ѡ҆глаше́ннїи, и҆зыди́те.

А҆́ще ли є҆́сть вторы́й дїа́конъ, возглаша́етъ и҆ то́й: Ѡ҆глаше́ннїи, и҆зыди́те. Та́же па́ки пе́рвый: Є҆ли́цы ѡ҆глаше́ннїи, и҆зыди́те. Да никто̀ ѿ ѡ҆глаше́нныхъ: є҆ли́цы вѣ́рнїи, па́ки и҆ па́ки ми́ромъ Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.

А҆́ще ли же є҆ди́нъ є҆́сть то́чїю дїа́конъ, и҆лѝ а҆́ще і҆ере́й слꙋ́житъ без̾ дїа́кона, тогда̀ глаго́летъ си́це:

Є҆ли́цы ѡ҆глаше́ннїи, и҆зыди́те: ѡ҆глаше́ннїи, и҆зыди́те: є҆ли́цы ѡ҆глаше́ннїи, и҆зыди́те: да никто̀ ѿ ѡ҆глаше́нныхъ, є҆ли́цы вѣ́рнїи, па́ки и҆ па́ки ми́ромъ Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.

Modlitba za katechumeny, kterou čte kněz tiše při ektenii nebo při sklánění hlav katechumenů:

Hospodine, Bože náš, jenž na nebesích přebýváš a ke všemu dílu svému přihlížíš, shlédni na služebníky své katechumeny, kteří před tebou sklánějí šíje své, a dejž jim jho *své* lehké, učiň je důstojnými údy svaté církve své a uznej je hodnými koupele znovuzrození, odpuštění hříchů a roucha neporušitelnosti, k poznání tebe, pravého Boha našeho.

Kněz nahlas: **Aby i oni s námi velebili nejctěnější a velkolepé jméno tvé, Otce i Syna i Svatého Ducha, nyní i vždycky, až na věky věkův.**

Věřící: Amen.

Při slovech ohlasu je u nás zvykem činit svatou hubkou nad antiminsem kříž, pak ji políbit a odložit na kraj antiminsu.

První diákon: Katechumeni, odejděte!
Druhý diákon, je-li: Katechumeni,vyjděte ven!

První diákon: Kdož jste katechumeny, vyjděte ven! Nikdo z katechumenů, nezůstávej zde! Věrní, opět a opět v pokoji k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Slouží-li jen jeden diákon, či slouží-li kněz bez diákona, pak se volá takto:

Katechumeni, odejděte! Kdož jste katechumeny, vyjděte ven! Katechumeni, odejděte! Nikdo z katechumenů, nezůstávej zde! Věrní, opět a opět v pokoji k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.